

שלשה הם שהסתלקו מן העולם. בזמנם היה, וכולם בלילה במשה. אחד - משה הנביא הגאנמן העליזון, ואחד - יוסף הצדיק, ואחד - דוד המלך. משימותם בפ"י יש כאן שלשה אדוקין דין. אחד הוא של יוסף הצדיק קודם לכל אלה, וזהו צדקתו בהררי אל משפטיך תחום רבה וגוי, וזהו, שהוא לבדו בהררי אל, פמו כל הדברים העליזנים. ואחד משה הנביא הנאנמן, וזהו שפטותם (שם ע"א) וצדקו של אלhim עד מרים אשר עשית גודלות, משום שהוא נוטל לכל האדרדים, ימין ושמאל. ואחד הוא דוד המלך, וזהו שפטותם (שם ע"ט) צדקתו אדק לעולם וחותמת אמרת. לעולם - זה דוד המלך. או מתחפש הכל בזמנם זהה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. ועל זה בזמנם זהה נגעלו שעריו תורה, ונגעלו שעריו כל העולם בזמנם הנה.

בשעה שמת יוסף הצדיק, יבשו המקורים והפצעות, וכל השבטים נפלו בגלו. פתחו העלייזנים ואמרו, צדקתו בהררי אל משפטיך תחום רבה וגוי. בשעה שמת משה, נחשך השם באחרים, ונגעלה תורה שבכתב, האור של האספקלריה המארה. בשעה שמת דוד המלך, נῆסה תלבונה את אורה, תורה שבעל פה נῆסה את אורה. ומאותו זמן נגעזו אורות התורה, והתרבתה העליזה. ומן זו תרבותה, ומהן הפליקת על המשנה, ומהcumים במחלוקת, וכל חזקי הלב בערבותה. ועל זה אין שמות התורה באוטו זמן בכל דורות העולם.

ומtan חמות הפעניות שנזרו רבנן? פשחת פלוני גזרו תענית, כשהיה בך גזרו בך. (זה שהיינו וכשהיה פנוי יתיר של שמות

הלה לא אינון דאספלקו מעולם באתי זמן, ובלהו קלין במשה. חד, משה נביאה מהימנא עלאה. וחד, יוסף הצדיק. וחד, דוד מלפआ. בגיןכו, קידם לכל בני, ורק איהו אידו ריבת זבחה. קידם לכל בני, ורק איהו אידו ריבת זבחה. וחד משה נביאה מהימנא, ורק טוריין עלאיין. וחד משה נביאה מהימנא, ורק איהו דכתיב, (זהלים ע"א) וצדקה אל אלhim עד מרים אשר עשית גודלות, בגין איהו נטיל לכל סטראין, ימיאן ושמאלא. וחד איהו דוד מלפआ, ורק איהו דכתיב, (זהלים ק"ט) צדקתו אדק לעולם: דוד מלפआ. לעולם ותורתך אמרת, לעולם: דוד מלפआ. בגין אהנייש פלא באתי זמן, תורה שבכתב, תורה שבעל פה. ועל דא באתי זמן גגעלו תרעי דאוריתא, ונגעלו מרעי דכל עלמא, באתי זמן.

בשעתה דמית יוסף הצדיק, יבשו מקורים ומבועין, וכלו שבטין נפלו בגלוותא, פתחו עלאי ואמריו, צדקתו בהררי אל משפטיך תחום רבה וגוי.

בשעתה דמית משה, אתחשך שם שא בטירה, ואנגלת תורה שבכתב, נהורה דאספלריה דנירה.

בשעתה דמית דוד מלפआ, בנישת סירה נהוראה (דף קנו ע"ב) ואוריתא דבעל פה בנישת נהורה. ומהו זמן אתגניזו נהוריין דאוריתא, ואסגייאו מחלוקת על משנה, ותכימיא במחלוקת, וכלו פקיפי לבא בערבוביא. ועל דא, חדוה דאוריתא לאו איהו באתי זמן, בכל דריין דעלמא. ומה אינון חומרה דטעניות גזרו רבנן, כה מית פלוני, גזרו מענית. כה הנה בך,